

Fiatalok a faluért

Márciusban három esemény történt falunkban, amelyeket reményt keltőnek tarthatunk. Március 1-én a művelődési házban mintegy 25–30, fiatal gyűlt össze, hogy Praszna Lajos és Perjési Attila szervezésében beszélgessenek arról, miként képzelik el Herencsény jövőjét. A párbeszéd lassan indult, de aztán feloldódott a társaság, a legelszántabbak csak öt óra múlva oszlottak fel. A hozzászólások zöme a környezeti értékeink megóvását helyezte előtérbe, és két hét múlva a társaság fele ismét összegyűlt, hogy tavaszi nagytakarítást végezzenek a dűlőutak mentén. A harmadik esemény Perjési Attila húsvéti programja volt. Mintegy 35–40 vendég fordult meg húsvét vasárnap a Hegyalja vendégházban.

Beszéltem Attilával, értékelése szerint egyik program sem sikerült tökéletesre, én viszont sokra tartom a próbálkozásokat. Valami változott a gondolkodásmódban, már nem csak az államtól, az önkormányzattól várunk változásokat, hanem magunk is új utakat keresünk! Herencsény eddig sem volt elvesztett falu, hiszen az elmúlt években több kezdeményezéssel is kivívtuk környezetünk elismerését. A millenniumi zászló átadása, a Palócok Vigyázó Keresztjének felállítása, az évente megrendezett búcsúk, a Fonó rangos programjai környezetünkönél intenzívebb társadalmi életet mutatnak, de most falunk közösségének egy másik szelete is mozdul, valamit tenni akar.

Az eredmény, a siker nem jelentkezik azonnal. A megfogalmazott gondolat lassan érik cselekvéssé, még csak beszélünk róla, de közben csiszolódik, pontosabbá válik. Már él, dolgozik az agyakban. Vajon őseink mennyi tépelődhettek, amíg hozzáláttak az erdők kiirtásához, hogy szántóföldjeinket elhódítsák a vadontól, amíg megépítették templomainkat, kijelölték utcáinkat, malmokat, szeszfőzdét, uradalmakat, gazdasági központot létesítettek. Ezek egy részét a történelem viharai elpusztították, de mindig maradt valami, amin újra született-születik az élet.

(Folytatás a 2. oldalon)

Húsvét üzenete

Szeressétek egymást!

Virágvasárnapkal kezdetét veszi az Anyaszentegyház legmozgalmasabb – a színeváltozás, a feltámadás, a föld és ég egyesülésének – időszaka. Dicsőséggel kezdődik, az emberfiát felmagasztalják, pálmaágakat lengetve üdvözlik és ünneplik a híres tanító szent városba vezető útja mentén. Másnap Jeruzsálemben a templomból Jézus kiűzte a kufárokat: *Nem azt mondja az Írás: Az én házam minden nép számára az imádság háza? Ti pedig latrok barlangjává teszitek!* – s ezt követően a templomban tanított. Ekkor mondja: *ha a búzaszem nem esik a földbe és el nem hal, egyedül marad, de ha elhal, sok termést hoz. Már csak rövid ideig van nálatok a világosság. Járjatok a világosságban, amíg a tiétek, különben elborít titeket a sötétség.* Ezzel nyilvánosan kijelentette saját halálát, melyet nem is értettek meg valójában a tanítványok.

Zsidó hagyományok szerint csütörtök a kovásztalan kenyér ünnepe, mikor meg szokták ölni a bárányt, ennek megemlékezése kapcsán Jézus a tanítványaival együtt összegyűlt a vacsorához. Jézus kihirdeti az új parancsolatot: *Szeressétek egymást!* "Amint én szeretlek titeket, úgy szeressétek egymást ti is. Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt."

Kimentek az Olajfák hegyére. Jézust elfogják, és kezdetét veszi a szenvedéstörténet mely a kereszthalált követő feltámadás dicsőségében teljesedik be. A szenvedéstörténet majd mindenki által ismert cselekmények sora, a virágvasárnapi Passióban megrendítően követjük végig Jézust a katartikus eseményekben, az őszinte böjtöléssel, lelkipraktókkal való rákészülés számunkra is meghozza a saját feltámadásainkat. Ezzel mi is átélhetjük a végtelen szeretetet, mellyel az Úr és Jézus magához ölel minket.

Szükségünk van húsvétokra, ismernünk kell annak előzményét és közvetlen cselekményeit, hisz az ember sem természetében, sem érzelmeiben nem változott sokat a kétezer év alatt. A civilizált, kényelmes, komfortos világ becsap! Azt sugallja, ma minden más, mindent megszerezhetsz! Minden a mi kényelmünket szolgálja, csak az anyagi javakat kell összeszedni hozzá! Így veszíti el az ember Jézus parancsát, az új parancsot! Szeressétek egymást! Jézus minden tanítása, az Úr minden parancsa ezt a célt, ezt az örök érvényű társadalmi törvényt szabta ránk, – s bizony ezt a legnehezebb elfogadnunk, megtartanunk, s e szerint élnünk.

Aki szereti a másik embert, az szereti családját. Aki szereti családját, szereti rokonságát, nagyobb közösségét (faluját, városát), s szereti szent hazáját, mert ezek egymástól el nem választható fogalmak, tartalmak. Hit nélkül nincs szeretet, szeretet nélkül nincs béke, békesség nélkül nincs egység, s egység nélkül nincs haza. Sokan ezt nem értik, pártoskodva, különböző anyagi-földi dolgokra hivatkozva elszakadnak a lélektől és szellemtől, valójában magától az Úrtól! Isten

(Folytatás a 2. oldalon)

(Folytatás az 1. oldalról)

Fiatalok a faluért

A követ, az építőanyagot összeszedik az emberek, beépítik a házakba, majd miután az összedőlt, egy új kéz újra felemeli a követ, és egy új épületben hasznosítja. Ennek a körfolyamatnak a motorja a törekvő ember. Ez a törekvés származhat a hitből, de azt az építő embert is becsülöm, akit nem a hite mozgat. Ténykedhetünk egymást segítve, egymás mellett is, de soha sem egymás rovására.

Azért írom e sorokat, mert látom, hogy minden próbálkozásunk mögött ott a kételkedés, az irigység, ami megfogalmazódik egyes emberekben. Ezt a kételkedést, elhátárolódást kell kioltanunk a lelkünkben. Örüljünk a másik kezdeményezésének, biztassuk, s ha már segíteni nem tudunk, ne ártsunk. Tiszteljük a másikat azt az embert, aki közös sorsot vállalt velünk, hisz egy faluban élünk. Minden, ami épül, születik mindannyiunké, és ami elpusztul mindannyiunk vesztesége.

A márciusi programjainkból kialakulhat egy jól működő természetvédő egyesület, és a húsvéti vendéglátásból egy falusi turizmust felvállaló szövetség, amelynek tagja lehet mindenki, aki megélhetést, jövedelem kiegészítést remél ettől.

Minden ember annyit ér, amennyit használ. S minden ember másként tud hasznára lenni a közösségének, csak akarat kell hozzá. Van, aki célokat fogalmaz meg, embereket lelkesít, és van, aki csupán csatlakozásra kész, kapát, gereblyét fog, szépíti a falut, vagy a vendéglátásnál krumplit hámoz. Mindkettő egyformán fontos, mert egyik a másik nélkül nem boldogulhat. Ezért csodálatos közösségekben élni! Ezért sok manapság a depressziós ember, mert nincs közössége, ahol hasznossá teheti magát!

Herencsény jó úton jár, de még nagyon sok kiaknázatlan lehetőség van előttünk. Fogalmazzuk meg céljainkat, és együtt, vagy egymás mellett próbáljuk megvalósítani azokat!

Pekár István

(Folytatás az 1. oldalról)

Húsvét üzenete

nélkül az élet nem élet! Nincs benne akarat, nincs benne összefogás, nincs benne a megújulás reménye, hite.

Ezért kellene a húsvétek, ezért kellene a lelki gyakorlatok, és ezért kell, hogy megőrizzük vallásunkat és hitünket gyermekeink, családunk és hazánk számára. A hitünk, Jézus tanításának megismerése, képességeink kiteljesítése nem csupán saját magunk megmentése az Úr számára, hanem szent feladatunk is hazánk megóvása és gyarapítása érdekében!

Kalmár Ildikó

Vallomás a szülőföldről

Ahol boldog gyermek lehettem

Az én személyiségeimet nagymértékben formálta Herencsény, és a család, amiben felnőttem. Rengeteg pozitív élményt kaptam mindkettőtől, és ezekre a mai napig is büszkén és mély érzésekkel emlékezem:

Ki ne emlékezne *Zöldi atyára*, aki meg tudta fogni, és tudta formálni a fiatalságot. Ő eljött velünk kerékpártúrára Kutasóra, Szandára, rendszeresen focizott velünk a pályán. Akkoriban sohasem volt hiány a ministránsból, még hétköznapi sem, legalább hatan voltunk mindig. Versengésre, pontgyűjtésre ösztönzött, ezért rendszeresen felkeltem a hajnali misére, hogy minél több pontom legyen, mert ezeket karácsonykor be lehetett váltani ajándéokra, ahol a parókián legalább ötvenen voltunk, és a karácsonyfa alatt rengeteg ajándék. Szerettük Zöldi atyát a cselekedeteiért, a prédikációjáért, amiket a hétköznapi eseményeivel fűszerezett. A mai napig sem találkoztam hasonlóval, de az atyán kívül is volt sok olyan személy és esemény, amire szívesen gondolok vissza:

Ott volt például a kisbíró, *Szanadai Vince* bácsi. Jött, dobolt, mi pedig követtük őt. Amikor megállt, kezdte mondandóját: „Közhírré tétetik...”. Nagyon tetszett! Szerettem hallgatni a kondás, *Kovács Józsi* bácsi sajátos trombitálását, amivel minden reggel figyelmeztette a falut, hogy engedjék ki a háziállatokat.

Én szegény családban nevelkedtem, nem volt fürdőszobánk, viszont volt a faluban közös fürdő, ami akkor nekem kuriózumnak számított, és azóta sem hallottam, hogy ez abban az időben általános lett volna. Szerintem ez tipikus herencsényi vonás.

Már gyermekkoromban nagyon sok embert megismertem nagymamám révén, aki varrónő volt, és sokan jártak hozzánk ruhát varratni, próbálni, és ha elkészült én hához vittem. Neki köszönhető a sok lakodalmas emlékem is, ahová Őt, mint gazdaszszonyt hívták. Aztán nyitottunk egy zöldséges üzletet, melyben szintén sokan megfordultak, és ez újabb ismerkedés volt számomra a lakossággal. Jöttek a hétvégék a focimérkőzésekkel, a kuglizással és a mozival. Én úgy gondolom, hogy ki-k meg találhatta a magának való szórakozást.

Így visszatekintve, Herencsény a maga sajátos életével nekem a szociális, a kulturális és boldog, egészséges felnevelkedést adta. Ehhez még hozzásegített a harmonikus család, szülőkkel, nagyszülővel, testvérral.

Ezen impulzusok összessége formálta személyiségeket, a családcentrikus életviteltem, és az emberek iránti tiszteletem és bizalmam!

Mészáros Csaba

Herencsényi Hírmondó • Herencsény polgárainak tájékoztató magazinja • Megjelenik minden hónap utolsó hetében • Kiadja: Herencsény község önkormányzata
Felelős kiadó: Jusztin Józsefné polgármester • A szerkesztőség címe: Herencsényi Főút, 2677 Herencsény, Kossuth út 50. • Felelős szerkesztő: Pekár István, tel: 303-436-115, e-mail: pekar55@t-online.hu • Szerkesztőségi titkár: Ambrózi Erzsébet, tel: 35-357-459, e-mail: szandai_jozsef@t-online.hu • Nyomdai munkák: Agroinform Kiadó és Nyomda Kft., 1149 Budapest, Angol u. 34. • Ügyvezető: Bolyki István • Nyomdai előkészítés: Sándor Anna, Soós Éva • Lapunk szerzői: Ambrózi Erzsébet, Csizsik Alíz, Csizsik Róbert, Hegedűs Szilárd, Lukács Rita, Oláh Kitti, Pekár István, Pszota Csilla, Szandai József, Szedlák Dorina, Varga Judit, Tácsik Bálint

Múlnak az évek...

Az évek gyorsan múlnak. Tegnap még oviba jártak, ma pedig már középiskolába. Mi, felnőttek így éljük meg gyermekeink gyors felnevelődését. Pedig számukra minden egyes fázis, lépcsőfok valamilyen emléket őriz. Erről kérdeztük meg Dropka Dórit, aki óvodából első osztályba ment, és Barkó Fannit, aki alsóból felső tagozatos nagylány lett.

Dropka Dóra

1. osztályos tanuló, Tessedik Sámuel Általános Iskola, Cserhátsurány

Dropka Dóra vagyok, szeptemberben lettem első osztályos. Nagyon vártam már, hogy iskolába mehessek, kíváncsi voltam, vajon milyen lesz a tanító néni és az osztálytársak. Földiné Mocsay Éva tanító néni lett az osztályfőnököm, én már az évnytől megszerettem őt. Az osztálytársaimmal gyorsan összebarátkoztam, hamar kiderült, hogy jó csapat leszünk. Tizenketten járunk elsőbe, hárman

Herencsényből, kilencen Cserhátsurányból. A tanító néni azt mondta a szüleinknek, hogy nagyon büszke ránk, mert odafigyelünk rá, és gyorsan megoldjuk a kiadott feladatokat. Nekem Éva néni biztatása és a sok piros pont, amit a jól megoldott feladatokért kapok, kedvet ad a szorgalmas tanuláshoz.

Barkó Fanni

5. osztályos tanuló, Szent Imre Kezesség Általános Iskola és Gimnázium, Balassagyarmat

A Szent Imre Általános Iskola két külön épületben működik. Egyikbe az alsó, másikba a felső tagozatosok járnak. Amikor felsős lettem, új épületbe kerültem. Alsóban még úgy kellett szólítani tanárainkat, hogy „tanár néni” és „tanár bácsi”. A felsőben már név szerint illendően szólítani őket. Mindkét tagozaton vannak művészeti foglalkozások. Az alsósok rajz szakkörre, báb szakkörre, népi gyermekjátékok szakkörre járnak. A felsősök már választhatnak a színjátszás, a rajz és a báb szakkör közül. Most az osztályom létszáma 45. Ez elég sok, épp ezért a főbb tantárgyakból csoportbontás van. Nagyon sok a lecke, az alsóban kevesebb volt. Alsóból a felsőbe kerülés rendkívül nagy élmény volt, de emellett sok izgalmat is tartogatott számomra. Most már sokkal több feladatom van, mint alsóban volt. Egyre kevesebbet játszom, és egyre többet tanulok. Kötelességeim teljesítésében segítenek osztálytársaim és osztályfőnököm. Sokat segítettek a rovásírás-versenyre való felkészülésben is, ahol 3. helyezést értem el. Ezúton is köszönöm nekik. Nagyon jól érzem magam felsőben. Alig várom már a gimnáziumot!

*

Következő számunkban egy középiskolás és egy főiskolás fiatal gondolatait olvashatják.

Hóvirág:

A hóvirág Európa szerte a tél vége, kora tavasz legismertebb és legkedvesebb növénye. Február végén, március elején, amikor a nap kezdi felmelegíteni a téli hangulatú havas tájat előbújnak kecses virágaink. Herencsény környékén a kőbánya környéki vadászháznál található nagy mennyiségben. Van a hóvirágnak már kerti változata is. Nagyobb termetű és szélesebb, szürkés-zöldek a levelei. A hóvirág hagymás évelő növény.

Tavaszi hérics (Cindróka):

A hóvirág után következik a virágzásban, az ibolyával egy időben nyílik. Néha már februárban is megmutatkozik. Évelő, bojtos gyökérzete van. Szára egyenes, hengeres, levele hosszúságú, későn fejlődik ki, virága sárga. A növény minden része mérgező, amely légzés- és szívbenulást okozhat, egyben sikeres ellenszer a dagados sejtek osztódásának megállítására. A homokos, tápanyagban gazdag talajt kedveli, de az erodált sovány talajon is megél. A növény sarjagymával szaporítható. A hegyek déli

Márciusi virágaink

oldalán nyílik, környékünkön a Gyűrű-hegyen találjuk nagyobb telepeit.

Ibolya:

Védett növény, a hegyek-tertek déli, napsütötte részein található. A virág színe lehet lila, kék, fehér, de van már rózsaszín változata is. Évelő virág. Bojtos gyökérzetű, rövid gyenge szárú. A levele kerekded alakú. Virága nagyon illatos. Magassága 5–15 centiméter, de akár 20 centiméteres példányai is lehetnek.

Barka:

A tavasz hírnöke, a húsvétot megelőző virágvasárnap fontos eseménye a barkaszentelés. Húsvéti dekorációként is alkalmazzák. Egyes fűzfélék virága a barka, március elején pompázik. Szürke virágzata van, levele virágzása idején még nem látszik. Virágzatát a virágkötők szívesen használják. Vizenyős réteken, árkok partján sok helyen megtalálható Herencsény határában is.

Odvas kertike (gácsi virág):

Igen különleges növény, március közepétől virágzik. Magassága 10–15 cm, lilás-rózsaszínű vagy fehér színben pompázó virága gyenge száron ül. Főként erdőben fordul elő. Gumós gyökérzetű, Herencsényben a Berekben és a Gyűrű-hegyen északi oldalán található meg.

Gyöngyvirág:

A növény 15–20 cm magas, fehér, illatos virága mindenki számára ismert. Tölgyesekben fordul elő, de megterem lombos erdőinkben, ligetekben és bárhol, ahol a talaj nyirkos. Meszes talajon is megterem, ha árnyékba telepítik, és ha a föld nem szárad ki hamar. A liliumfélékhez tartozó, évelő növény, a kertekbe is szívesen ültetik. Gyógynövény, a gyógyszeripari alapanyag. Herencsényben a dombok-hegyek északi oldalán található meg.

T. B.

Környezetbarát módszerek

Védekezés a levéltetvek ellen

A növényvédő szerek életünk meghatározó részévé váltak. A szorgalmas, körültekintő kertész szinte minden hétvégén előveszi a permetezőt, aki pedig elhanyagolja a növényvédelmet, nem sok öröme lesz a kertjében. Van-e harmadik út a mérgek állandó használata és a kertünket uraló kórokozók, kártevők között? Bizony vannak környezetbarát módszerek!

Ezek alkalmazásakor gondot kell fordítanunk a preventív, más szóval megelőző védekezésre, a fák koronáját tavasszal ritkítsuk, s ugyanígy tegyünk a díszbokroknál is. A beteg, törött ágakat, metsszük ki, ahol szükséges alakító metszést végezzünk. A díszbokroknál a földhöz közel álló ágakat, illetve az erőtlen, ágasbogas részeket metsszük ki. Ez még azonban kevés a levéltetvek elleni védekezéshez!

Tavasztól őszi kénytelenek vagyunk permetezni, mert esős-meleg napok után a levéltetvek gyorsan szaporodnak. Terjedésükhöz elég a szél, vagy erősebb légáramlás. Többen azt állítják, hogy a permetezést a

krumplibogarak elleni permettel a legcélszerűbb megoldani. Ez azonban nem igazán környezetbarát megoldás, mivel a levéltetveknek gyengébb hatású permet is elégséges. Ezt megoldhatjuk olcsóbban, egyszerűbben is. Erre két módszert is ajánlhatok.

A kevésbé munkaigényes, ha veszünk a boltban káli szappant, és feloldjuk langyos vízben. Sajnos szappant nem lehet Balassagyarmaton kapni, de környező nagyobb városainkban Budapesten, Gyöngyösön, Vácán, Egerben igen. Ha sikerült beszerezni, a levéltetveket megjelenésekor permetezhetünk.

A másik megoldás a csalánlé. Amikor a csalán megnő egy méter magasra, leszedjük (kesztyűbe ajánla-

tos), és egy edénybe rakjuk. Annyi langyos vizet öntünk rá, amí ellepi, és tíz napig áztatjuk. Néha megforgathatjuk a csalánt a levében. Elég kellemetlen illata van, ezért az udvar olyan részére helyezzük, ahol nem lehet érezni. Fontos, hogy közben érje a napsugár. Tíz nap után leöntjük a kiázott folyadékot és felhígítjuk, hogy ne perzselje meg a hajtás gyenge fiatal részeit, hiszen a levéltetvek többnyire itt találhatók.

Tíz liter vízbe három liter csalánfolyadékot öntünk, és ezzel azonnal lehet permetezni. Egész nyáron és ősszel permetezhetünk vele, amikor a levéltetvek megjelennek. E módszerekkel kímélhetjük környezetünket, a hasznos rovarokat, és a célunkat is elérjük. A megmaradt tömény folyadékot a pincébe, vagy száraz helyen bezárva tárolhatjuk, a következő permetezésig.

Balázné Katulin Margit
tanácsát lejegyezte: **Tácsik Bálint**

Mesterségek, mesteremberek

Szalai János, ács

Kis falunkban kevés hivatásos mesterembert találunk, de szerencsére alig van olyan feladat, amit valaki ne tudna megoldani. Sőt, ezek a szakemberek szakmájuk legjobbjai közé tartoznak. Bár Budapesten lakom, nem tudnám elképzelni, hogy a család cipőit ne Bucsánszki Pali bácsival talpaltassam, a háztartási kisgépeket, szivattyúkat ne Veres Pityuval javíttassam, sőt Pityut minden évben legalább egyszer elcsalom Sashalomra, hogy nézzen át minden csepegő vízcsapot, pislogó lámpát, nehezen kapcsoló távirányítót. A családi házunk kőműves munkáit Bartus Andri bácsi és Istvanovszki Feri bácsi végezték, a víz, fűtés szerelési munkák Jani bátyám keze munkáját dicsérik, az ács munkákban Bartus Dodi, Hovanecz Pityu, Kis Pityu és Kalmár Misa segített, aztán az utolsó nagy tetőtér beépítést Hamza Jancsi profi brigádja végezte. Hosszú éveken át Rigó Józsi javította az autóm, és sokszor keresem fel Fábíán Lacit, ha valami műszaki problémám van.

Miért éppen hozzájuk fordultam, fordulok? Nem csak azért, mert a régi ismeretségre-barátságra tekintettel olcsóbban végzik munkájukat, vagy éppen ingyen segítenek, hanem azért, mert bízom bennük. Tudom, hogy a legjobb tudásukat adják, és ez több mint megnyugtató. Olyan világot idéz a kapcsolat köztünk, ahol nem pénzzel mérnek mindent. Tudom, hogy számíthatok rájuk, s ez nagy-nagy biztonságot ad.

Sorozatunkban a régi mesterségeket, községünk idős mestereit vesszük sorra. A tiszteletünket szeretnénk kifejezni irántuk, hogy dolgoz életük alkonyán a kezük munkája mellett megismerjük őket is, a szakmájukhoz fűződő viszonyukat, évtizedes tapasztalataikat. Elsőként Tácsik Bálint Szalai Jani bácsit, az ácsot, a fa mesterét kereste fel! (pekár)

Hol és mikor ismerkedett meg ezzel a szép mesterséggel?

Visszatekintve és végiggondolva a kérdéseted, több oka is van, hogy a fa szépségével megismerkedtem. A legfőbb ok az volt, hogy én Kiskér-pusztán szü-

lettem. Heten voltunk testvérek, két lány: Rózsi és Mariska, aztán öt fiú: Lajos, Ferenc – ő már meghalt –, Gabi, Pista és jómagam. A kiskéri, más néven forrásoki bányatelep volt az utolsó a környéken, 1931-ben zár-

ták be. Még a mai napig ki van dúcolva, talán végig is lehetne menni a vágatokon.

Itt voltam én gyerek, itt ismertem meg a vidék szebbnél szebb fáit, a különböző fafajok tulajdonságait. Mint minden gyereknek, nekem is megvolt a saját munkám, elfoglaltságom, amit természetesen a szülők bíztak rá. Nekem a pástorkodás jutott, így tehát az őrzés mellett jutott idő a fa megismerésére, sokat faragtam. Anyám gyakran mondta, gyerek, te a fába születél.

Visszatérve Kiskér-pusztára, nagyon szép hely volt. Sokan bányászattal foglalkoztak, így a családom is ebből élt. Bányász családba születtem, de ez nem tudott úgy lekötni, mint a fával való foglalkozás. Már kisgyerekoromban 8–10 évesen fakereket készíttettem kocsikra, majd idővel szekrényt és ajtókat. Mondhatom tehát, hogy kisgyerekkorom óta úzom az ács és asztalos mesterséget.

A sors is megerősített benne, hogy nekem ebben a szakmában kell helyt állnom. Még 1947-ben a Nagykőrösi Mezőgazdasági Gimnáziumba jelentkeztem, de nem győztem kivárni a választ, ezért Jobbágyiba men-

tem tanulni az ács szakmát. Sikeresen helyt álltam az ott eltöltött három év alatt, kitűnő eredménnyel végeztem. A vizsgamunkám egy híd volt, egyből állást kínáltak.

Jobbágyiban sok barátra tettem szert, számos házat-épületet építünk fel. Nem csak zsáuztunk, állványoztunk, gerendát faragtunk, tetőszerkezetet építettünk, hanem betont is hordtam, ha kellett. Munka után is szép tartalmas életet éltünk, például színjátszó szakkörbe jártam a vállalatnál. Hetente-havonta jártam haza Herencsénybe, akkoriban még gyalog.

A szakma kitanulása után milyen munkákat végzett és hol dolgozott?

Jobbágyi után katona lettem, ahol írnokként szolgáltam. '53-ban leszereltem, ezután maszekolni kezdtem. Ezek nehéz évek voltak, erre az '56-os forradalom is rásegített. Ezután kerültem az Állami Építőipari Vállalathoz, ez Salgótarjánban adott rengeteg munkát. Itt 3–4–5 emeletes épületeket láttunk el tetővel, Ezek voltak a legnagyobb házak, amelyeken dolgoztam. Beton szarufákat használtunk, arra ment a pala. Akkoriban még külön szakma volt az ács, az állványozó, a tetőfedő, és külön brigádokban is dolgoztak. Engem is csábítottak más brigádok, hogy tetőfedős legyek de nekem az ácsmesterség volt a mindenem.

A munkám során több herencsényivel hozott össze a sors. Sokat dolgoztam Dropka Józival Szentendrén, ő volt a műszaki vezetőm. De ha már a mestereknél tartunk, megemlíteném azokat a nagy öregeket, akikről sokat tanultam. Az idősebbek még biztosan emlékeznek Kis Pali bá-

csira, Erdélyi Ferko bátyára, Bacskó Andrásra, vagy ahogy szólítottuk Bangyi bácsira. Vele még koporsókat is készítettem. Nagyon nagy szegénység volt akkoriban.

Legszebb épülete? Melyikre a legbüszkébb? És melyik volt a legveszélyesebb munkája?

Amire a legbüszkébb vagyok, azt a Balassagyarmati Városgazdálkodási Vállalatnál – készítettem. '86-tól dolgoztam ott öt évig, tetőt javítottunk többnyire. A katonai kiegészítő parancsnokságot cifra, magas, szép tetővel láttuk el. Ez bonyolult, sokoldalú tető volt, én paláztam be. Ekkor nem volt senki a környéken, aki tudott volna ilyet. A másik Balassagyarmaton

az evangélikus templom és a tűzoltó szertár mellett lévő, akkor még Petőfi iskola teteje volt. A legveszélyesebb pillanatomban pedig az volt, amikor az épülő Lenin lakótelepen az állvány egyik elemét a földbe ütötték, és az beleszaladt a város alatt futó nagyfeszültségű kábelbe. Ha az állványon lettünk volna...

Érte-e baleset a munkája során?

Balassagyarmaton leestem a tetőről, nyolc métert zuhantam. A 12-es csigolyából letört egy darab és bordatörést szenvedtem. Azóta a lábam se a régi már, de nem panaszkodom, mert hát itt vagyok 77 évesen békeségben, boldogságban szeretett asszonykával, ez a legfontosabb. A gyerekeimre nagyon büszke vagyok, áldja őket az Isten örökre egészséggel, mást nem is kívánhatnék nekik.

Nyugdíjas éveik hogyan telnek, vállal még munkát Jani bácsi, keresik még?

Persze, hogyne keresnének, de már nem vállalom, mert az egészség nem engedi meg. A legutolsó nagyobb munkám a gyerekeknél volt 1985-ben, amikor a saját házukat építették fel. Ezzel zárult le az ács korszakom, ma már csak kapanyelet, seprőnyelet készítek, vagy a házkörül csinálgatok pár dolgot.

Régen például a templomunk ablakait én készítettem, ahogyan a hullaház előterét is, sőt az óvoda tetejét is én javítottam. Mostanában már csak a gyerekeknek segítek. A mindennapjaim csendesen telnek, várjuk a gyerekeket az asszonnyal már 30 éve. Akkor mentek el, Eszti Balassagyarmatra, Kati Órhalomba, de hétfőgén sokszor hazajönnek. **Tácsik Bálint**

Élet a régi Herencsényben

Nelázd puszta

rosszul, de igen keményen kellett dolgozni. A cselédek egy holdat kaptak fejenként, ha kihasználták, bőven fedezte a konyhai szükségleteiket. Apám, mint minden férfi kapott negyedévente búzát, akkoriban ezt komenciónak nevezték, sose volt elég a nagycsaládoknak.

Maga a tanya úgy nézett ki, hogy volt egy felső és egy alsó sor, valamint egy nagy istálló. Az alsósoron lakott a gazda és két cselédje. Ez elég nagy ház volt, az úrnak ebbe volt egy pár szobája, konyhája, spájza, kamrái egyéb helyiségei. Ő körülbelül a ház felét foglalta el. A másik részén a cselédjei laktak. A ház előtt volt egy nagy kert tele gyümölcscsel. Nagyon sokat néztük, de sose mertünk bemenni. Tudtuk, hogy nem szabad, nem is mentünk a közelébe, mert még talán abból is baj lett volna. A felső soron éltek többen egy hosszú parasztházban öt család.

Nagy kerek kút is volt a pusztában, kövel kirakva. Nagyon egészséges vize volt, Nem is hasonlítható a mostani vezetékes vízhez. Ez a kút ellátta bőségesen vízzel az ott lakókat, az állatokat, bár egyszer megtörtént, hogy elapadt, igaz abban az évben nagy aszály volt.

Egy nagy árok is van a környéken a házaktól nem messze, Tóviknak hívtuk. A Tóvik egyik felén a lakások voltak a másik oldalon bokros, fás területek váltakoztak. A fás, bozótos domboldal tele volt vadállattal, szinte érintkezhattünk velük. Rengeteg őz, szarvas, róka és vad-disznó tanyázott a környéken, mindig hallottuk, amint mozogtak, járkáltak. A rókák átjártak a baromfira, ezért egy óra hossza be voltunk osztva, hogy vigyázzunk az állatokra. Főleg alkonyatkor, amikor becsuktuk az állatokat, de gyakran nappal is kiabálnunk kellett, hogy elriasszuk. Ma is emlékszem, azt kiabáltuk, hogy puróka.

A pusztában ökrökkel szántottak, négy ökör húzta a fordító ekét. Az egyik oldalt, ahol szántottak Égett embernek nevezték el. Állítólag egy ember egyszer megégett ott, ezért kapta ezt a nevet a hely. Ahogy az eke fordította ki a földet, csak úgy dobta ki a kígyókat. Rengeteg kígyó volt ezen a helyen, már szinte nem is tudtuk melyik él, melyik pusztult el, melyiket ütötték agyon a munkások.

Sokat játszottunk. Volt egy hatalmas körtefa az árok környékén. Olyan magas volt hogy nem lehetett felmászni rá. Alig vártam a reggelt, hogy a fa alól összeszedjem a gyümölcsöt, nagyon finom, ízletes körte volt. A Tóvik tele volt gombával, szilvával, és egyéb finomsággal, amit a gyerekek megkívánhattak.

Dolgozni sokat kellett, már 8 évesen napszámba jártunk lóherét gyűjteni. Ezért két fillért kaptunk, nem

volt sok, de több mint a semmi. Nem lehetett válogatni, mint manapság.

Télen jártunk iskolába is, át Liszko-pusztára. A tanító nem volt szigorú, ha otthon kellett maradnunk, megértette. Tudta, hogy a megélhetéshez mindenkire szüksége volt a családoknak, mindenki számított. Sokat gyalogoltunk az iskolába, naponta kétszer hat kilométert. Amikor Nelázdáról Herencsénybe mentünk, nem volt nehéz dolgunk, mert két garád közt vezetett az út, tele szilvával. Ilyen

volt a ferkóka, a vereske, a fehérke és a zöldkökény szilva. De volt alma és körtefa is bőségesen a garádban, egészen Herencsényig tartott megszakítás nélkül. Hasonló garád vezetett át Nelázdáról Kutasóra is.

Ősszel csipkézni jártunk a Bablevesi-oldalba. Egyszerre 25 kiló csipkét hoztunk, a férfiak akár 50 kilót is elbírtak! Jártak oda Herencsényből is, és Nelázdán pihentek meg a rokonoknál. Ez Nelázdáról kétszer tíz kilométert jelentett, hajnalban indultunk és estére értünk haza.

Aztán jött a háború, sokan Herencsénybe mentek lakni, mert biztonságosabbnak hitték az emberek. A háború tapasztalatai után azonban már megkérdőjelezték a biztonságot. Mi is úgy tettünk, mint a többiek, 1942-ben elhagytuk Nelázdát, beköltöztünk Herencsénybe.

Tácsik Jánosné Bartus Erzsébet történetét lejegyezte:
Tácsik Bálint

Elfeledett ételeink

A palócok szerényen éltek, de nem tartoztak az ország legszegényebb népcsoportjai közé sosem. A hegyek, bár nehezítették a gazdálkodás körülményeit, biztosították a megélhetéshez szükséges táplálékok nagy részét. A szorgos palócok a szőlőművelés, az erdőgazdálkodás mellett javarészt állattartással, gyepgazdálkodással foglalkoztak. A II. világháborút megelőző időkből nem volt ritka a 10 ezer juhot tartó gazda sem, a szarvasmarha-állomány is országosan kiemelkedő számokkal büszkélkedhetett. A domboldalak, a csapadékos völgyek bőséges táplálékot biztosítottak az állatok számára. Az állatok jelentős részét messzi földek vásárain értékesítették.

A térség meghatározó, idegen piacokon is jól értékesíthető, közismert és kedvelt élelmiszerei voltak a különböző ízű és telítettségű sajtok. A kedveltebbek közé tartozott a pálpusztai, melyet az európai kulturális örökség részének is tekintenek. Gyakori és kedvelt volt a kecskesajt és a juhsajt minden formában, füstölve vagy anélkül. A fővárosi piacokon a legkelendőbb árucikkek voltak a Nógrád megyéből származó túrók, vajak, és egyéb tejtermékek is. A hosszúkas, nagyméretű kertekben jól megteremtek az ebédhez szükséges alapanyagok.

Szemben az alföldi konyhával, ahol az erőteljesen fűszerezés volt a domináns – mintegy leplezve az alapanyagok általi szegénységet –, a palóc konyha jóval gazdagabban használta fel a konyhakert, illetve a természet által adott lehetőségeket, változatosabb ételek, ízek kerültek az asztalokra. A vásárból hosszú idő után hazatérő gazdát gazdagabb ízvilág várta, mint az alföldi embert. A palóc étrendben kiemelt fontosságú a leves. A levesek általában savanyú ízűek, tejjel vagy tejfellel habartak, hússal vagy anélkül készültek. Gyakran különféle tészták kerültek a levesbe dúsításnak.

Juhtúrós leves

Hozzávalók: 20 dkg juhtúró, 1 tojás, 3–4 burgonya, kevés félgrízes liszt, egy kanálnyi vaj, kapor.

Elkészítés: 2 liternyi kevésbé sós vízben puhára főzzük a kockára vágott burgonyát, majd hozzáadjuk a langyos vízben kásásra kevert juhtúrót. Felforraljuk. A lisztet a tojással kemény tésztává keverjük, majd egy lisztes deszkára reszeljük. Hagyjuk ott megszáradni. A reszelt tésztát a levesben kb. 3–4 percig főzzük, amíg a tészta fel nem jön a tetejére. Ekkor hozzáadjuk a vajat és ízlés szerint a metélt kaptort.

Krumpliganca

Hozzávalók: 1 kg hámozott krumpli, 4 evőkanál búzaliszt, szalonna, vörshagyma.

Az elkészítés módja: a meghámozott burgonyát apró kockára vágjuk, sós vízben puhára főzzük. A burgonyát szétörjük, hozzáadjuk a búzalisztet, 2–3 perc kevergetés mellett sűrű masszát kapunk. Zsírba mártott kanállal nagyobb galuskákat szaggatunk, tepsiben szalonnazsírral locsolgatva átforrósítjuk. Ízesíthetjük ízlés szerint tepertőaljával, káposztával, vagy túróval.

Hagyományos palóc konyhával sajnos egyre ritkábban találkozunk. Pedig a hagyományos palóc konyha tartogathat sok jóízű meglepetést a hozzánk látogató vendégek számára. Az igazi palóc étrend emellett rendkívül egészséges.

Ambrózi Erzsébet

Régi történetek

A fej nélküli fekete ló

Gyermekkoromban nagyon szerettem az öregek kísértethistóriáit hallgatni. Mint minden emberben bennem is lappangott valami vágy a borzongásra, amit akkor még nem tudtunk krimikből, horrorfilmekből kielégíteni. A parasztember kénytelen volt maga gondoskodni az ilyesfajta szórakoztatásáról, ahogyan ha zenére vágyott furulyázott, citerázott, harmonikázott, vagy énekelt. Nem akarom azonban elbagatelizálni a dolgot, jobban tisztetem azt a kort, mintsem babonás elődeink buta képzelgéseinek tulajdonítsam mindezt. Hadd meséljek egy történetet.

Nagyon szerettem anyai nagyszüleimet, *Pszota Andrást* és feleségét *Szalai Borbálát*. Nem voltak misztikumra hajló, gyenge idegzetű, képzelgő emberek, az alábbi történetnek azonban mindketten részesei voltak, és életük végéig mindig azonosan mondták el, a történetet soha nem színezték, toldották.

A harmincas években tragikus baleset érte egyik vejüket. Az erdei munka során rádőlt a fa, a társai azonnal látták, hogy súlyos belső sérüléseket szenvedett. Ami akkoriban ritkaság volt, kórházba vitték, ahol megállapították, hogy májrepedése van. A máj sérülését akkor még nem tudták gyógyítani. Néhány nap múlva táviratot hozott a surányi postahivatalból a postás. A kórházból értesítettek a családot, hogy a további költségek elkerülése végett vigyék haza a beteget, nem tudnak segíteni rajta.

A távirat késő délután érkezett, nagypám befogott a vásárba járó féderes kocsijába, szénát, dunyhákat rakott a szekérderekba, és nagymammával elindultak Gyarmatra. Már sötét este volt, amikor megérkeztek a kórházba, mire pedig a beteggel elindultak hazafelé, éjfél felé járt az idő. A Holdnak csak vékony karéja volt, de a felhőtlen égen ragyogtak a csillagok, az országút pora ezüstszürkén világított előttük. Amint Szügy és Mohora között elhagyták a vasúti átjárót, néhány száz méter után a lovak

váratlanul megálltak. Amint felpillantottak meglepve látták, hogy az országúton egy fekete árnyék áll a lovak előtt, nagyszüleim szava szerint úgy nézett ki, mint egy fej nélküli fekete ló.

Nagymamám riadtan kapaszkodott nagypámra, keresztet vetett és a Szűzanyához fohászott. Nagypám a lovak közé csapott, de azok inkább felágaskodtak, faroltak, toporogtak, de egy lépést sem tettek előre. Nagymamám egyre jobban erőtt vett a félelem, riadtan jajgatott, imádkozott, nagypám félelmét igyekezett férfiasan leplezni, a lovakat ostorozta és szidta. Meddig tartott a jelenség? Nem tudták megmondani, nekik minden esetre egy örökkévalóságnak tűnt. Aztán egyszer csak az árnyék szétfoszlott, az út ismét szürkén fénylett előttük. A lovak maguktól elindultak, nagymamám pedig hátrafordult a kocsiderékban fekvő vejéhez.

– Te is láttad fiam? – kérdezte, de választ nem kapott. A beteg leesett állal, üveges szemekkel meredt az égre, bezárult a földi pálya.

Gyermekként többször hallottam a történetet. Egy kicsit mindig libabőrös lettem, de inkább mesének tartottam. Közben évtizedek teltek el, nagyszüleim meghaltak, nekem gyermekeim születtek és felnőttek. Marianna lányomat gimnazista korától hozzám hasonlóan érdekelte a néprajz, szívesen forgatta a népi kultúrával foglalkozó könyveket. Egyszer egy furcsa fejzetre lett figyelmes. Az egyik jeles néprajzkutatónk kísértet történeteket adott közre. A tudományos igényű rendszerezése során megjegyezte, hogy az ország több pontján is megfigyelte, hogy az adatközlői szerint a bűnös lélekért az ördög fej nélküli fekete ló képében jön el.

Ekkor, hosszú évtizedek után ismét eszembe jutott a borzongató este a mohorai Kőkapunál. Vajon miért nevezték nagyszüleim olyan határozottan azt az árnyat fej nélküli fekete lónak, és a lányom miért éppen ezt a részt olvasta fel nekem a könyvből?

pekár

Hősi halottaink

Szalai István

Herencsényben született 1908. december 18-án. Legénykorában földműveléssel foglalkozott. 1933-ban megnősült, a faluból Paulik Erzsébetet vette feleségül. Első gyerekei ikrek voltak, de még csecsemőkorukban meghaltak. 1935-ben született István fiuk, 1937-ben Erzsébet lányuk, majd 1940-ben Imre fiuk. Ők a mai napig élnek. 1942-ben kapta meg a behívót, hamarosan kivitték a frontra. A harctérről több alkalommal írt levelet a szeretett családjának. A leveleit a ma is élő Hering Pista bácsi adta postára, aki vele szolgált a Don-nyarban. Neki jutott az a megrázó élmény, hogy láthatta személyesen, amint az ellenség agyon lőtte őt és

társait a támadás során. A halálát a Voronyezsi ütközetben lelte. Mikor Hering Pista bácsi leszerelt és hazajött a frontról, ő mondta el személyesen hozzátartozóinak a szomorú történetet.

Bálint

Megkérdeztük olvasóinkat

Mi a véleménye a szemétszállítás új rendszeréről?

Veres Jánosné Rita:

Szerintem a heti egy szemeteszsák sok egy családnak, pláne, ha külön gyűjthetjük az ingyen elszállított műanyag palackokat, papírt, üveget. Bár ez egy kis kényelmetlenséget okoz, odafigyelést igényel, de megoldható. A baj azokkal van, akik egyetlen egy szemeteszsákot sem vesznek, és a szemetüket ide-oda kipakolják. Szerintem valahogy kötelezni kéne mindenkit évente bizonyos számú zsák vásárlására, mert ha már megvették, biztos, hogy használni is fogják.

Mucsné Koplányi Erika:

Erről a kérdésről az jut eszembe, hogy régen az ivóvízért sem fizettünk, ma pedig nem is keveset. Ezért nem kell csodálkozni, hogy a szemét elszállításáért, kezeléséért is fizetnünk kell. Csúnya látvány az út szélén, árkokban heverő tejedoboz, műanyag palack. Az üzlet előtti szemetes pillanatok alatt megtelik üdítő flakonokkal, de ugyanezt látni a falu többi kültéri szemetesénél, a buszmegállóban, a kultúrháznál is. Talán nem ártana az egyes falurészekben egy-egy szemetes konténert elhelyezni, ha tisztának akarjuk látni a falut. Jó lenne, ha az önkormányzat intézkedni tudna ebben az ügyben.

Szalai Ferencné:

Én azt látom, hogy vannak, akik belátják ennek a szükségességét, megveszik a szemetes zsákot vagy bérelik a kukát, és vannak, akik a saját szemetüket a más kukájába rakják. Beszélgettem erről a témáról többekkel is, sokan azt mondják, azért nem gyűjtik külön a szelektív hulladékot, mert havonta csak egyszer szállítják el, így sokáig kell a portán tárolni. Most már eltelt néhány hónap, amióta ez a rendszer működik. Én fontosnak tartanám, hogy a szemétszállító cég képviselői rendeznének egy lakossági fórumot, ahol megbeszélhetnénk az eltelt időszak tapasztalatait, elmondhatnánk a panaszunkat, egyeztetnénk a véleményünket. Biztosra veszem, hogy közelebb jutnának egymáshoz az érdekeink.

Id. Szandai István:

Én már a falugyűlésen is elmondtam a véleményemet erről a kérdésről. Szerintem addig itt nem lesz rend, amíg a hivatal a saját erejéből az egész falu szemetét ingyenesen el nem tudja szállítani. Estéknél flakonokat égetnek el, nem lehet az udvaron megmaradni. Régen mindenki sok szemetet rakott ki a ház elé, most alig látni szerdán szemetes zsákot a házak előtt. Viszont azt meg nem lehet elvárni, hogy a fiatalok szedjék össze minden hét végén az erdőbe kidobált szemetet. Ez dupla munka, és szállítási költség lenne. Az önkormányzatnak el kellene gondolkodnia a megoldáson.

Bendiák József:

Ez a rendszer jó annak, aki hajlandó betartani a szabályokat. A komolyabb emberek ezt meg is teszik, de vannak, akik kibújnak a kötelezettségek alól. Volt, aki régen 10 zsák szemetet is kitett a háza elé, most kettőt se. Olyan híreket is hallani, hogy Mészégető felé a használt pelenkák tömege van kidobálva. Régen is volt kidobott szemét, de nem ennyi! Ez a szemetgyűjtési rendszer nem rossz, de az önkormányzatnak muszáj megoldania az ellenőrzést, és először figyelemztetéssel, majd más úton is megfékezni a szemetelőket.

Áprilisi számunkban a következő kérdésre várjuk olvasóink véleményét:

„Hogyan tudnánk közös összefogással még vonzóbbá tenni falunkat?”

Márciusban őket ünnepeljük

Március 3-án	60 éves	Bacskó Józsefné Bendiák Mária	Béke u. 15.
	70 éves	Szlobodnyik Jánosné Hevér Ilona	Rákóczi u. 18.
Március 4-én	20 éves	Nyers Attila	Petőfi u. 29.
	30 éves	Király Attila Tamás	Petőfi u. 40.
	90 éves	Bacskó Istvánné Erdélyi Veronika	Petőfi u. 2.
Március 5-én	40 éves	Fábián Jánosné Kiss Rozália	Akácfa u. 7.
Március 6-án	65 éves	Szlobodnyik Oszkárné Szalai Mária	Kossuth u. 170.
Március 12-én	85 éves	Szabó Istvánné Oláh Ilona	Kossuth u. 8.
Március 15-én	30 éves	Dropka Péterné Bendiák Mónika	Bercsényi u. 5.
Március 22-én	35 éves	Farkasné Gyimesi Mónika	Akácfa u. 3.
	60 éves	Oláh József	Kossuth u. 64.
Március 24-én	60 éves	Hevér Józsefné Herczeg Ilona	Kossuth u. 29.
Március 26-án	60 éves	Katulán János	Jókai u. 8.
Március 27-én	40 éves	Szlobodnyik Dezsőné Ottmár Ildikó	Kossuth u. 28.
Március 30-án	50 éves	Veres István	Kossuth u. 22.
Március 31-én	20 éves	Szlobodnyik Alexandra	Kossuth u. 28

Isten éltesse Mindannyiukat!

FELHÍVÁS!

Főzzünk játszóteret!

Az Unilever Magyarország Kft. játékos pontgyűjtő versenyt hirdetett „Főzzünk játszóteret!” címmel. A versenybe bármelyik magyarországi település bekapcsolódhat, és a nyertes település egy, az uniós szabványnak megfelelő, modern játszótérrel gazdagodhat.

Mit kell tennünk ezért?

A mindenki által közismert és vásárolt Delikát 8 csomagjának vonalkódját kell – lehetőleg minél többet – beküldeni a megadott címre. A játékban csak a 10 dkg-os, 25 dkg-os és 50 dkg-os zacskók vonalkódjai vehetnek részt. A vonalkódokat össze kell gyűjteni, és egy kg Delikátnak megfelelő vonalkóddal egy érvényes pályázatként kell beküldeni. Minél több pályázatot adunk be, annál nagyobb az esélyünk a nyelésre.

Ki küldi be?

Dropka Péterné Bendiák Mónika és Barkóné Babcsán Hajnalka vállalta, hogy akár saját költségén is postázza a beérkezett vonalkódokat. A gyűjtésbe a Palócföld Alapítvány is bekapcsolódik, a Fonó postálódájába is be lehet tenni a vonalkódokat, kiűrtített zacskókat.

Hogyan gyűjthetünk minél több vonalkódot?

Sok település szervezeten gyűjti a delikátos zacskókat. Ehhez adunk most néhány tippet:

Van olyan település, ahol már a boltban kiűrtik a zacskók tartalmát, és valami másban viszik haza, a boltban pedig összegyűjtik az üres zacskókat.

Nagyobb forgalmú helyeken (óvoda, iskola, posta) gyűjtőládákat helyeznek el, ebbe lehet bedobni a vonalkódokat.

*

Kérjük az olvasókat, hogy minél többen kapcsolódjanak be a gyűjtőakcióba, a megjelölt személyeknek átadva a vonalkódos zacskókat. Lehet, hogy mi leszünk azok a szerencsések, akik a 8. játszóteret megnyerik! Ehhez az kell, hogy a lakosság számára viszonyítva a legtöbb vonalkódot küldjük be!

Született

2007. február 26-án
– lapzártánk után – született meg

Izsák Szabaszián.

Szüleinek, Izsák Ernőnek

és Rácz-Kökény Zseraldinának sok boldogságot kívánunk első gyermekükhöz.